NAŠE FARNÍ RODINA

FARNOST KARVINÁ

NASZA RODZINA PARAFIALNA

ročník X. / číslo 94. únor 2019

Co najdete v tomto čísle

Doprovázení s. 3
Nemoc je zkouška 4
Akú váhu má choroba? 5
Zázraky se dějí 6
Krátký návrat k Vánocům 6
Mezidobí... 7

Znamiona Kościoła Chrystusowego:
Apostolskość Chrystusowego Kościoła 9

Pochopit církev: Kdo koho tady zastupuje? 10

Knihovnická ochutnávka:
Václav Vacek – *Měl jsem štěstí na lidi*
bp Robert Bezák – *Vyznanie*
Zbigniew Czendlik – *Postel, hospoda, kostel* 13

S kolárkem (a dětmi) v kuchyni:
Slovenské langoše 14

Kdo si hraje, nezlobí 15

Úmysly mší svatých 04.02.-10.03.2019 17

Co nás čeká... a nemine:
Adorace, pobožnosti, návštěvy nemocných 19
Liturgický kalendář 19
Kalendář dění ve farnosti v 1. pololetí 2019 20
Pojeďte s námi na výlet 21

Prožili jsme:
Vánoční zájezd putování po betlémech 21
My králové jdeme k vám... 22

Fotoreportáž z koledování 06.01.2019 23

Fotoreportáž ze XIV. Farního plesu 26.01.2019 24

úvodník

Milí Farníci, Farnice a Farničata…

Jak jste zahájili rok 2019? Věřím a doufám, že podle svých představ, mezi přáteli, kamarády, rodinou. Máme za sebou již celý měsíc tohoto roku a před námi je… dalších 11 měsíců! :)

Na začátku ledna jsme se v naší farní rodině setkali na společném koledování schol. Obzvlášť úsměvné a příjemné je vždy sledovat nejmenší účastníky, Scholičku, během jejich divadelního představení. Mnohé rodiny pozvaly naše kněze k sobě domů, aby jim na začátku nového roku požehnali jejich obydlí, aby se lépe poznali a strávili spolu příjemný čas. Poslední lednovou sobotu se pak téměř 200 farníků bavilo na XIV. Farním plese v Obecním domě Družba. Všechna tato setkání zajisté neupadnou v zapomnění.

Únor, který jsme právě v těchto dnech začali, je již tradičně věnován otázce nemoci. V únoru si připomínáme památku Matky Boží Lourdské, jejíž památka je zároveň Světovým dnem nemocných. Nejedná se zde o přechodné, krátkodobé, běžné nemoci typu chřipka, ale o nemoci dlouhodobé, obtížné, které mnohdy zasahují člověka do hloubky. Jedná se o nemoci spojené se selháním nějaké části těla, se stářím, nemoci psychické… Téma nemoci je velmi široké, neboť na něj můžeme nahlížet z pohledu člověka potýkajícího se s nějakou nemocí, ale také z pohledu toho, kdo pečuje o nemocného člověka. Ať už tak nebo tak, jisté je, že žádná nemoc není ničím jednoduchým. Ale stejně tak můžeme s jistotou říci, (a to není žádné klišé) že každá nemoc, je-li prožívána v důvěře a odevzdanosti Bohu, je mnohem lehčí. Bůh nám dává vše, co potřebujeme ke snášení všech omezení a komplikací, které se sebou nemoc přináší. Na nás je jen, abychom Mu nezaplácali přístupovou cestu k nám, do našeho života. On touží po tom, aby nás mohl nést v těžkých chvílích. A zkušenost a svědectví mnohých lidí potvrzují, že když Mu to dovolíme, je možné vše i zdánlivě nemožné – dlouhý život s nemocí, uzdravení, ale také klidná a pokojná smrt.

Přeji nám všem, abychom se nechávali vést i nést.

Terka

Naše farní rodina / Nasza Rodzina Parafialna

Neprodejné. Náklady na jeden výtisk jsou ve výši ***17 Kč.***
Texty článků prochází jazykovou korekturou. Obrázky převzaty většinou z internetu.

Vydavatel: Římskokatolický farní úřad Karviná, Pivovarská 2/1, 733 01 Karviná 1, tel.: 596 314 455, e-mail: nfr@farnost-karvina.cz

Redakce: Tereza Ondruszová (šéfredaktor), Anna Špirková, Anna Strzelcová, Kamila Fašungová, Lucie Zormanová, Mariam Szyja, Markéta Bogoczová, Monika Káňová, P. Przemysław A. Traczyk, Rostislav Mechúr

Příští číslo vyjde: ***neděle 03.03.2019*** *Uzávěrka:* ***pátek 22.02.2019***
případné změny budou hlášeny v ohláškách

Doprovázení

Právě dočítám knihu Marie Svatošové, Neboj se vrátit domů. MUDr. Svatošová, obdivuhodná, milá a drobná žena, zakladatelka hospicové péče v České republice, má životní motto, které mne oslovilo: „Našim cílem je naplnit dny životem, nikoliv život dny." Byla jsem také na její přednášce a ráda sleduji její pořad na TV NOE „Doplout aneb umění doprovázet". Z jejich myšlenek čerpám v životě i při mé práci.

A proč zde zmiňuji MUDr. Svatošovou? I já jsem totiž doprovázela, a to mého manžela. Ráda bych se s vámi tedy podělila o pár svých zkušeností.
Přijmout nemoc je těžké jak pro nemocného, tak i pro partnera. Život se změní v jedné minutě a oba přemýšlí, každý po svém, co bude dál.

Pro manžela, který miloval svou práci, dům, stolařskou dílnu, kterou od základu zbudoval, pro toho, který svou silou chtěl změnit svět, bylo těžké přijmout, že už svou práci nezvládá. Bylo jaro a čekaly i včely, kterým věnoval každou volnou chvíli.

Mně se zase honily v hlavě myšlenky, jak péči zvládnu, budu mít dost síly a odvahy?

Po všech vyšetřeních a marné léčbě lékaři naznačili, že se nedá pomoci. Uvážila jsem, že je čas nepromarnit jeho ani svůj život a dopřát mu klid. Manžel projevil přání být doma.

Pracuji dlouho v nemocnici a vím, že i kdyby se lékaři a sestry snažili sebelíp, ten klid a pocit domova nemohou dát.

Zpočátku jsem péči zvládala při práci, ale manžel slábl a já se strachovala, co bude, až přijdu domů. Po domluvě v práci jsem zůstala doma. Obvodní lékař mi doporučil domácí humanitní péči, s níž jsem se domluvila co a jak dál.

Dodnes děkuji Pánu, jak mě vedl po svých cestách, a já se měla příležitost naučit péči o nemocné a díky své práci se dovedla na to, co přijde, připravit.

Obdivuji sestry z humanity, které se denně setkávají s utrpením a smrtí. Jsou ochotné přijet, poradit (i po telefonu), a přesto se dokážou usmívat a podpořit.

Manžel slábl, bylo pro něj těžké přijímat pomoc při běžné denní potřebě. Pořád vidím jeho pohled, když jsem mu byla nucena dát poprvé plenu a s klidem vysvětlit, že mi to opravdu nevadí a pomůže to nám oběma. I ten ošetřující musí dávat pozor, aby pomoc dávkoval pomalu a s klidem.

Postupně jsme si oba zvykali. Ráno vstát, udělat ranní toaletu, snídani, podat tablety. Ranní vizita sestry, konzultace o zdravotním stavu a další léčbě. Dbát na pitný režim, polohovat, mazat, aby nevznikaly proleženiny. Přijít na zavolání i v noci. To vše k péči patří. Sestřičky se smály, že jsem vycepovaná nemocnicí.

Ve chvílích, kdy měl manžel náladu, neměl bolesti, jsme si užili i povídání u lůžka o tom, co se děje v rodině, u sousedů, co včely… Byly však chvíle, kdy si přál být sám. Teď už vím, že nemocný v té chvíli bojuje a potřebuje čas, aby svou situaci přijal. Často jsem přemýšlela, co v té chvíli člověku probíhá hlavou.

Ty volné chvilky jsem využívala pro sebe. Třeba na popovídání se sousedy, dětmi a v neděli, když mě někdo vystřídal u lůžka, jsem šla na Mši svatou. Tam jsem si mohla v klidu a při modlitbě ujasnit, jak půjdu dál, obklopena milující rodinou, známými, ale přece sama.

Nenápadně jsem manželovi podsouvala myšlenku o tom, že by bylo dobré smířit se s Bohem a světem. Byl nepraktikující katolík. Odmítání a možná i strach k tomu asi patří.

Byl červen, měsíc Srdce Ježíšova. Každé ráno jsem se modlila litanii a prosila. Při poslední návštěvě lékaře, kdy mi potvrdil, že se blíží konec, jsem znova navrhla návštěvu kněze. K mému překvapení manžel souhlasil. Byla to má nejkrásnější odměna. Spolu jsme se modlili Otče náš, přijali Tělo Páně a odpustili vše, co mezi námi bylo.

Ten okamžik smíření a odpuštění byl nejkrásnějším, i když těžkým obdobím našeho manželství. Odevzdala jsem Pánu vše, co mělo přijít a přišlo.

Je těžké žít s nemocí. Bojovat o život a se životem. Člověk se bojí odevzdat Pánu svůj život, zdraví, majetek, i to, že už není mladý a krásný.

Pro ošetřujícího je umění doprovázet. Zachovat si klid a tak nějak poznat, kdy mě nemocný potřebuje,

nebo odmítá. Můžete se na nemocného usmívat, ale on si kolem sebe vytvoří bariéru, za kterou vás nepustí. To už vím, že mlčky udělám, co mám a odejdu. Čekám, až k mé pomoci dospěje.

Existuje ale i radostné doprovázení. Vzpomínám na pacientku, se kterou jsme si při ranní toaletě zpívaly a rády povídaly. Nebo na návštěvy u mé maminky na sociálních lůžkách, kdy jsme se držely za ruku a povídaly si o všem, na co nikdy nebyl čas.

Někdy si říkám, že těžké období je v našem životě to nejlepší, co ve vzpomínkách zůstane.

A odpuštění? To patří k životu i nemoci. K tomu, abychom mohli jít dál.

Chtěla bych na závěr citovat z knihy M. Svatošové, Neboj se vrátit domů (s. 263):

„V kterési moudré knize o odpuštění jsem se dočetla přibližně toto: ‚Chceš-li být otrokem druhého člověka, nesnášej ho. Bude s tebou od rána do večera, od večera do rána, bude s tebou jíst, naruší ti trávení, zničí ti schopnost koncentrace, otráví ti každou hezkou chvilku. Své štěstí vkládáš do jeho rukou. Dáváš mu plnou moc nad sebou, pokud jsi jeho otrokem.‘ Neodpuštění působí na člověka destruktivně, je prapříčinou mnoha nemocí tělesných i duševních. Takový člověk ubližuje druhým. Potřebuje se svého utrpení zbavit, tak ho přesouvá dál, jenže ono se k němu většinou vzápětí vrací jako bumerang. Teprve když odpustí, stává se vnitřně svobodným…

Velkým vítězstvím nad sebou samým je, dokáže-li člověk požehnat tomu, kdo mu ublížil. Žehnání znamená svolávání Boží přízně na dotyčného. Tímto aktem zároveň celou křivdu předáváme do Božích rukou. A je vyhráno!“

Marie Brecherová

Nemoc je zkouška

Nemoc je pro nemocného zkouškou. Zkouškou všeho, na co si vzpomenete.

Fyzické síly. Každý pohyb vyžaduje víc síly, než si dokážeme představit. To, co jiní považují za jednoduchou, běžnou činnost, nemocným může vzít všechnu sílu, která jim dosud zbývala.

Psychické síly. Každý pohyb je spojen s bolestí. I naprostá nehybnost může být bolestivá. A nemocný ví už předem, co ho čeká, a tak je nucen využít k pohybu nejenom všechny své fyzické síly, ale i ty psychické, aby se vůbec donutil ten malý krůček udělat.

Odhodlání. Mít sílu, sebrat všechno svoje odhodlání a ráno vstát z postele, i když víme, že nás čeká jen další bolest. Překonat strach, mít odhodlání a čelit každému novému dni i tomu, co přinese.

Vytrvalosti. I přes všechno utrpení se nemocný snaží vytrvat, udělat další krok, nevzdávat se dopředu bez boje, ačkoli síly nejsou příliš vyrovnané. Další pohyb, krok jde vždy přes bolest, přesto ten krok uděláme, abychom se posunuli dál.

Přátelství a vztahů. Nemocný člověk nemá příliš chuť udržovat své vztahy, někdy k tomu nemá ani možnosti. Může mít pocit, že druhé omezuje, že se mu musí přizpůsobovat, a tak se v jejich společnosti necítí dobře, nemůže se uvolnit. Proto se může ostatním lidem stranit, nechce snášet případnou lítost, kterou můžou jeho přátelé projevovat.

Důvěry. Zkouška důvěry přímo souvisí se vztahy. Nemocný potřebuje pomoc, jen si o ni často nechce říkat. Má strach, že ho druzí odmítnou, ačkoli je to mnohdy strach naprosto iracionální. Na základě všeho, co prožil, už nemusí lidem důvěřovat a má obavy ze vztahů s nimi. Aby vztahy vydržely, je důležitá snaha z obou stran.

Víry. Nemocní se mohou často ptát: Proč právě já? Nikdy jsem nikomu neublížil, dodržoval jsem desatero, chodil do kostela, ke zpovědi, přijímání, vychoval jsem ve víře i své děti, čím jsem si tedy zasloužil tuto bolest? Odpověď je zřejmá: dokážeme žít podle víry, když jsme šťastní, zdraví spokojení. Dokážeme to i v okamžiku, kdy se nám nedaří, jsme nespokojení a nemocní?

Nemoc je zkouška.

Markéta

Akú váhu má choroba?

A máme tu ďalší článok zo zdravotníckeho prostredia. Snáď mi to odpustíte, ale čo mám robiť, keď ma tá moja práca tak veľmi baví :) Tentokrát by som sa s Vami podelila o postrehy súvisiace s tým, ako sa vyrovnávame s chorobou. Ako rôzne ľudia reagujú na zmenu svojho zdravotného stavu. Sú medzi nami takí, ktorí o tom neradi hovoria, ale sú zas aj takí, ktorých teší, keď môžu o svojich chorobách hovoriť a sú radi, keď ich iní ľutujú. No sú aj takí, ktorí sú svedectvom trpezlivosti a pokory.

Čo s tým?

Choroba môže byť vážna i menej vážna. Záleží tiež na tom, akú váhu jej dáme my. Ako sa ňou necháme ovplyvniť a ako veľmi nám zasiahne do života. Každé správanie vo vzťahu k chorobe je pochopiteľné a nie je dobré človeka hneď odsúdiť, lebo každý z nás je iný a inak sa vyrovnáva so životnými situáciami.
V mojej praxi sa stretávam s rôznymi ľuďmi. S takými, ktorí sa až veľmi poddajú chorobe a pripisujú jej väčšiu závažnosť, než v skutočnosti má. Na druhej strane sú pacienti, ktorí svoju chorobu považujú za menej vážnu, než naozaj je, prípadne vôbec nerešpektujú pokyny k liečbe. Ani jeden, ani druhý extrém nie je dobrý. Je dobré mať „zdravý“ pohľad na chorobu. Reálny, nie však prehnaný, či naopak, podceňujúci.

Úsmev

Práca fyzioterapeuta má široký záber. Pracujeme s ľuďmi ponapájanými na prístroje, ktorí s nami komunikujú len minimálne alebo vôbec, s pacientmi priamo po operácii, s tými na bežných oddeleniach, s ľuďmi, ktorí sa prišli iba preliečiť a tiež s deťmi, ktoré často potrebujú špeciálny prístup. Existuje však „prístup“, ktorý zaberie takmer vždy... aj keby samotná liečba zaberala pomalšie... a volá sa „Úsmev“ :) Snažím sa komunikovať s ľuďmi s úsmevom, nie však z donútenia, ale z presvedčenia. Rovnako pacienti prídu s úsmevom, alebo aj bez neho... nedávno som mala milú skúsenosť, keď som cvičila s pani po úraze. Prišla už nahnevaná... na svoj zdravotný stav, na manžela... ťažko sa s ňou komunikovalo a aj napriek tomu, že som bola milá, ona bola stále zlostná... tak som jej po chvíli povedala: „Ale no, usmejte sa trošku!“ Neviem, či ju to potešilo alebo skôr pobavilo, ale usmiala sa a hneď sa nám cvičilo ľahšie :)

Nám na svedectvo...

Obdivujem však ľudí, ktorí by sa svojim spôsobom mohli hnevať na život, že s nimi takto naložil, ale napriek tomu sa nepoddajú, sú silní a bojujú.
Kedysi dávno som Vám písala o jednom z mojich pacientov. Nedá mi nespomenúť ho znova. Bol nevidiaci a na procedúry ho sprevádzala manželka. Pýtala som sa ho, či nepoužíva bielu paličku a on, že nie, že manželka je jeho očami... a on zas jej ušami, lebo ona zle počuje :) Bol to človek, ktorý svojim životom svedčil o tom, že žiť sa dá aj vtedy, keď si človek často myslí, že jeho život už skončil. Nejak tak nenútene mi povedal o tom, ako prišiel o zrak. Nebol od narodenia slepý, ale následkom choroby prišiel postupne o zrak. Povedal mi: „Sestrička, ja som sa nikdy nepýtal – Prečo práve ja? – Veď prečo by mal oslepnúť niekto druhý len ja nie?“ Rozprával mi, ako pracuje v dielni a ako sa hnevá, keď mu tam manželka poupratuje. Ako mu vnúčatá chcú pomáhať a predbiehajú sa, kto mu donesie papuče a že ako si to užíva, aj keď tie papuče by si bez problémov našiel aj sám :) Jeho choroba rodinu ešte viac spojila a učí ich byť lepšími ľuďmi a navzájom si pomáhať.

Obeta

Ak sa trápime s nejakou chorobou, skúsme to obetovať Bohu za niekoho a tak sa naše trápenie môže stať pre niekoho požehnaním. To ale neznamená, že netreba bojovať :) Ak sme zdraví, tak nech je chvála Bohu. Tak Vám teda na záver vyprosujem od nebeského Otca veľa zdravia, lebo zdravie je veľkým darom. Tak ak ho máme, buďme zaň Bohu vďační.

Anička Šp.

Zázraky se dějí

Když jsem se dozvěděla téma tohoto čísla, věděla jsem, že budu psát o tom, že i v životní beznaději věřím na Boží zázraky. Na zázraky v uzdravení velmi těžkých nemocí. Když přeci v každé chvíli myslím na nemocného, modlím se a věřím, že Bůh mě vyslyší, musí se stát zázrak. Pokud ale Bůh usoudí, že má v nebi nedostatek andělů, zázrak uzdravení zde na zemi nevykoná a povolá si nemocného k sobě. 23.01.2019 si k sobě povolal, nám všem velmi dobrou známou, sestru v Kristu a rozeného anděla Esterku Dubskou rozenou Cieślarovou. Dcera evangelického pastora, která byla velikým přínosem pro svůj sbor, ale také velikým přínosem pro přátelské vztahy mezi naší církví Římskokatolickou a Slezskou Církví Evangelickou Augsburského Vyznání.

Byla jsem s Esterkou často. Víc než deset let jsem navštěvovala její skvělé hodiny angličtiny. Ani jsem neměla vidinu angličtinu se pořádně naučit, ale chtěla jsem být v její přítomnosti. Jezdily jsme společně na koncerty, na festivaly, poslouchaly stejnou muziku, četly stejné knihy, měly společný politický i světový názor. Bylo až nepochopitelné, jak jsme si po těchto stránkách byly blízké. Esterka však na rozdíl ode mě uměla spoustu jiných věcí. Sama byla výborný muzikant s krásným hlasem a uměním vést hudební sbor. Bylo neskutečné, jak se dokázala bez zábran a přátelsky bavit s lidmi známými i cizími. Byla všem otevřená, vždy usměvavá, nikdy jsem ji neviděla se špatnou náladou. I když na to v poslední době měla velké právo, nikdy si nestěžovala a spíš nám všem dodávala naději, že vše bude dobré. Když jsme se dozvěděli o jejím odchodu, její facebooková stránka se plnila láskyplnými vzkazy o tom, jaká byla Ester charismatická, statečná, nakažlivě optimistická, přátelská, vždy ochotná pomoci. Její přátelé děkovali Bohu za její obrovský příklad, za její víru a odvahu, za její život. Děkovali jí za to, že změnila jejich život a že mnohé hodně naučila.

Můj poslední dárek pro Ester byla kniha Radost z Boha. Nevím jestli knihu dočetla, ale rozhodně vím, že v této radosti se nyní nachází. Nám všem bude nesmírně chybět. Pro mě se přeci jen zázrak stal. Začala jsem se víc těšit do nebe. Pokud se mi podaří se tam dostat… mám, ale přece u Boha velkou přímluvkyni.

Dear Ester, see you soon. Have a nice time !

Kamila F.

Krátký návrat k Vánocům

Tak nám skončily Vánoce… a aby toho nebylo málo, skončila už i doba vánoční. Škoda? Ano, škoda… vždyť Vánoce jsou obdobím pohody, klidu, pohádek, bytí s těmci, kdo mi jsou blízcí. A co teď?

Teď máme mezidobí. Dobu ničeho, mezičlánek… Opravdu? To přeci nemůže znamenat, že pouze čekáme na dobu postní. Vždyť obdobím očekávání je advent! Co tedy máme teď dělat? Řekla bych, že odpověď najdeme v liturgii. Víte, liturgie a liturgický rok jsou úžasným Božím dílem, protože zde má své důležité místo TICHO, nečinnost. Bůh nám dává chvíle klidu vždy tam a tehdy, kde se dotýkáme něčeho velikého. Podívejme se třeba na doporučené ticho před mší, ticho po přijímání nebo také právě celé mezidobí, které nám po velkých událostech, slavnostech dává možnost vstřebat to, co jsme prožili. Co teď? Máme tedy před sebou ještě měsíc vstřebávání Božího narození, toho, co jsme prožili. Máme možnost vejít hlouběji do podstaty Vánoc, už odproštěni od zevšud se valících koled, trápení nad nákupem dárků, úklidu, pečení.

Na přelomu roku jsem byla na rekolekcích u jezuitů ve Warszawie. Byly to rekolekce odehrávající se v tichu a jejich podstatou bylo věnovat Bohu čas, dát Mu prostor, aby působil, uzdravoval, vyplňoval prázdná místa. Uvědomila jsem si, že Vánoce jsou vlastně svátkami důvěry.

(…)

Důvěry Bohu. Vždyť co jiného se proplétá celým vánočním příběhem: Maria dává svolení Bohu, aby konal, působil v jejím životě, důvěřuje Mu. Josef nakonec důvěřuje Bohu a bere pod svou ochranu Marii i Dítě. Maria a Josef se vydávají na dalekou cestu, hledají nocleh, potom s malým novorozencem utíkají do ciziny. Zní tohle jako pohádka? Určitě to nebylo pro ně jednoduché, ale ničeho z toho by Maria a Josef nebyli schopni bez důvěry, bez onoho hlubokého přesvědčení, že Bůh se ně postará, že On ví, co a proč dělá.

Stejně tak pastýři – spodina společnosti. Ti, kteří bylo považováni za neznabohy, lidi z okraje, protože mnohdy museli dlouhé dny i noci trávit na pastvinách se stádem a nemohli se tedy účastnit bohoslužeb v synagoze. A tu oné noci se právě těmto pastýřům zjevuje anděl. A oni? V důvěře jdou. Mohli pochybovat. „Proč zrovna my? To máme jako stádo nechat tady? Neměli by se klanět spíše ti z paláce? To bude nějaký přelud!“… Ano, mohli pochybovat, ale oni důvěřovali a šli.

Prohlubování důvěry. Věřit Bohu, nikoli jen věřit v Boha. Každý den, každoz chvíli žít v Jeho přítomnosti. Ano, neznamená to, že zmizí všechny naše problémy. Ano, tato důvěra nás může, stejně jako Josefa s Marií, vyvést z domu, z našeho pohodlí, známého prostředí. Tato důvěra nás může dostat do ohrožení. Ale stejně tak nás tato důvěra zcela jistě přivede blíž k Bohu… třeba až k jeslím a tajemství Boží nekonečné lásky. Tato důvěra nám umožní prožívat všechno (radosti i starosti) v Božím objetí.

Terka

Mezidobí…

Mezidobí… Zvláštní čas to „mezidobí“. Zvláštní slovo. Mezidobí. Prostor mezi dvěma dobami. Možná mezi dvěma důležitými dobami. Jedna doba něčím významná a pak druhá doba významná něčím jiným. A mezi tím? Mezidobí. Něco nedůležitého. Prázdno. Nic. Doba, která ani nestojí za řeč. Vlastně ji přejdeme bez povšimnutí. Jeden svátek pryč a na druhý se čeká.

Ježíš se narodil. Očekávaná událost plná zážitků a očekávání. Pak nic… Zmínka o tom, jak se „ztratil“ v Jeruzalémě. A pak? Pak zase nic. A najednou, jakoby odnikud začíná působit mezi lidmi. Křest, povolání prvních učedníků, svatba v Káně Galilejské a proměnění vína. Ukazuje nám svou Božskou moc.

A mezitím? Nic. Mezidobí.

Nic významného. Ježíš se jen naučil chodit. Naučil se mluvit. Poznával lásku prostřednictvím svých rodičů. Jeho vrstevníci nevěděli, že je něčím výjimečný, a tak určitě zažil takové normální dětské ústrky a zesměšňování. Proč? No protože byl jiný, a to se tehdy nenosilo, stejně jako dnes. Dobře víme, jak kruté dokáží děti být ve své přímosti.
Rozbitá kolena, radosti a starosti jeho běžného chlapeckého života. Nic! Jako by to nestálo vůbec za řeč. Jako by se v tu dobu nic nedělo. Mezidobí!

„Nauč nás, jak máme počítat své dny, ať dojdeme k moudrosti srdce!“ (Žl90, 12)

A přeci žádný den, který jsme dostali od Boha darem, není bezvýznamný. Každý den nám přináší něco, co nás může posunout blíže k Bohu. Nebo od Něj vzdálit.

Jak často člověk očekává významné dny svého života a jeho pozornost je upřena k velkým událostem a ty obyčejné, všední mu utíkají mezi prsty bez toho, aby jim věnoval pozornost. Nuda a šeď každodenního shonu a starostí, aby bylo co jíst. Vyprat, zaplatit složenky…. Práce, práce, práce. Mezidobí.

A možná právě to mezidobí je to, na čem záleží. Možná právě tady se dějí ty každodenní velké zázraky, kterými je náš život protkán. Jenže procházejí bez povšimnutí. Je přeci mezidobí, nic zvláštního a významného se neděje.

O tom, jak vzácné jsou ty dny, jak zázračné, by nám mohli povědět ti, jejichž dny na tomto světě jsou už sečteny a plamen jejich svíce zhasíná. A také ti, kteří se o takové své blízké starají a pečují. Není žádné mezidobí. Je jen nový den. Zázrak, který jsme dostali darem. Možná je posledním dnem našeho života. Jaká další významná doba přijde, když tento den, přítomný den, promarníme? Žádná nebude.

K jaké moudrosti srdce dojdeme, když budeme čekat, že se tak stane, až skončí „mezidobí"?

„Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon." (Gal5, 22)

Každý den máme příležitost vykonat něco dobrého. Každý den svého života můžeme zažít něco velkého. Každý den se můžeme podělit s druhým člověkem o ovoce. O ovoce Ducha svatého. Buď je darovat, nebo je přijmout.

„V pravdě vám říkám, neobrátíte-li se a nebudete jako děti, nevejdete do nebeského království."
(Mt18, 3)

Ano, být jako děti, které objevují, žasnou, milují, zažívají radost a bolest. Padají na zadek v údivu před hloupostmi. Z našeho pohledu hloupostmi. Vždyť to je tak běžné a normální… No jo, děti. Malé, hloupé děti. Však i ony jednou dostanou rozum.
A co když ho postupem času, s naší pomocí, ztrácejí. Co když pomalu upadají hlouběji a hlouběji…. Do mezidobí… Co když?

Je to tak snadné zažívat oslavy a radost z narození Božího syna, prožívat vánoční příběh. Slavit. A pak po pár dnech začít zapomínat, že jsme byli svědky zázraku. Teď teprve přichází to těžké, to náročné období! Mezidobí. Nápor na to, abychom nezapomněli. Znovu a znovu si vzpomínat na to krásné, čeho jsme byli svědky. Znovu a znovu hledat to krásné okolo sebe. Znovu a znovu dávat to krásné svým blízkým okolo sebe. I těm, kteří se jen mihnou naším životem.

„Jsou lidé, kteří s námi sdílejí naše životy, a když odejdou, my si ani nevšimneme, že jsou pryč. A pak jsou tací, kteří přijdou, chvíli s námi pobudou a my už nikdy nebudeme stejní jako dřív."

Jakým člověkem chceme být my? Takovým, který když odejde, druzí si ani nevšimnou? Nebo takoví, kteří zanechají nesmazatelnou stopu jen tím, že byli. Jen tím, že se dělili o ovoce Ducha. To není málo být srdečný a laskavý k druhým v dnešní době.

Zkusme udělat mezidobí jednou velkou oslavou Boha. Jednou velkou sváteční událostí. Já se o to pokusím. K tomu mi dopomáhej Bůh.

Rosťa

Apostolskość Chrystusowego Kościoła

Łączność z apostołami jest znakiem wypływającym z najbardziej wewnętrznej natury Kościoła. Polega ona na wiecznotrwałej tożsamości posłannictwa, które Chrystus przekazał swoim apostołom. Dobra zbawcze, środki zbawienia oraz władza w Kościele nie pochodzą „od dołu", czyli nie przekazuje ich społeczność Ludu Bożego, ale płyną „z góry", to znaczy pochodzą od Boga przez Jedynego Pośrednika między Bogiem a ludźmi – Jezusa Chrystusa. Chrystus, któremu dana jest wszelka władza w niebie i na ziemi, przekazał swoje uprawnienia apostołom. Zatem wszystkie dobra nadprzyrodzone, wszystkie środki zbawienia i cała władza, które ich upoważniają do rozdzielania wspomnianych dóbr, płyną od Boga przez Chrystusa a następnie przez apostołów. Dlatego wszelkie zwierzchnictwo w Kościele musi się sprowadzać poprzez sukcesję apostolską, do Chrystusa, a przez Niego do Boga. Apostolskość może być rozważana z potrójnego punktu widzenia:

Apostolskość początku – polega ona na tożsamości całej struktury współczesnego Kościoła z ustrojem i strukturą Kościoła czasów apostoslkich w jego fundamentalnej fazie apostolskiej. Przeciwstawieniem tego wymiaru apostolskości jest wyłączenie się i zniekształcenie, przez określonych ludzi i w określonym czasie owej fundamentalnej struktury Kościoła apostolskiego.

Apostolskość nauki – polega na tożsamości doktrynalnej Kościoła współczesnego z doktryną, jaką przejęli i przekazywali apostołowie. Przeciwstawieniem tego aspektu apostolskości jest każde zniekształcenie lub zagubienie części tej doktryny która stanowi integralny depozyt wiary, głoszony i przekazywany przez apostołów.

Apostolskość sukcesji (następstwa) – polega na tożsamości potrójnej władzy otrzymanej przez apostołów od Jezusa i przekazywanej na drodze formalnego następstwa. Kościół ze względu na hierarchiczny charakter swoich uprawnień oraz nadprzyrodzony charakter swojej nauki musi pozostawać w trwałym i żywym związku z apostołami przez nieprzerwane następstwo urzędu swych pasterzy i nauczycieli.

Ponieważ zaś apostolskość początku i apostolskość nauki zawarte są w apostolskości sukcesji (następstwa), a ponadto ta ostatnia jest najłatwiejsza do rozpoznania, dlatego ona jest rozważana jako prawdziwe znamię Kościoła Chrystusowego. Jezus wyraźnie utożsamiał się w swoim posłannictwie z apostołami, o czym świadczą Jego słowa: *„Jak Ojciec mnie posłał, tak i Ja was posyłam"* (J 20,21), *„Kto was słucha, Mnie słucha, kto wami gardzi, Mną gardzi, lecz kto Mną gardzi, gardzi Tym, który Mnie posłał"* (Łk 10,16). Kościół poapostoslki był mocno przekonany, że wierność wobec przekazu apostolskiego i łączność z posłannictwem apostolskim stanowi konieczne kryterium prawdziwości nauki i autentyczności pochodzącej od Chrystusa władzy. O tym fakcie pisał już św. Klemens Rzymski. Gwarancję prawdy widział w sukcesji apostolskiej św. Ireneusz, który stwierdził, że całą władzę i naukę przekazał Jezus Chrystus swoim apostołom, a owa tradycja apostolska jest nieomylnie przechowywana w tym Kościele, w którym istnieje sukcesja apostolska. Z kolei inny starożytny teolog Tertulian pisze, że *„prawda jest przy nas, którzy trzymamy się tej samej reguły wiary, jaką przekazali Kościołowi apostołowie, im zaś Chrystus"*. Dalej pisze: *„heretycy, którzy głoszą prawdziwość swoich kościołów, niech wskażą ich początki, niech rozwiną szeregi swoich biskupów i dowiodą, że ci biskupi, drogą nieprzerwanego następstwa, sięgają samych początków, tak by pierwszego z nich mianował oraz poprzedzał któryś z apostołów. W taki bowiem sposób bronią swej powagi Kościoły apostolskie. Jeśli bowiem Chrystus zlecił nauczanie apostołom, to nie wolno słuchać innych nauczycieli"*.

Jako znamię Chrystusowego Kościoła może być rozważana przede wszystkim apostolskość sukcesji. Następstwo apostolskie jest konkretnym rozwinięciem hierarchicznego charakteru władzy, a zarazem daje gwarancję autentyczności prawdy i tradycji apostolskiej w Kościele.

Znamię apostolskości istnieje w Kościele katolickim

Kościół katolicki od samego początku wykazywał szczególną troskę o zachowanie organicznego związku z Kościołem apostolskim i utrzymanie istotnej tożsamości na drodze nieprzerwanej sukcesji, w której dostrzegał zasadnicze kryterium swojej identyfikacji z Kościołem Chrystusowym. Jest faktem historycznie oczywistym, że nasz Kościół rzeczywiście wywodzi się z Kościoła apostolskiego. W ciągu wieków swojego istnienia zawsze przestrzegał tożsamości istotnych struktur Kościoła apostolskiego oraz zasad ścisłej kontynuacji środków i dóbr zbawczych, takich jak: doktryna, szafarstwo sakramentów, liturgia. Jedynie Kościół rzymskokatolicki zachował przez wszystkie stulecia swojej historii apostolat i prymat w tej formie, jaka została ustanowiona przez Chrystusa.

Andrzej Łukosz

Kdo koho tady zastupuje?...

Na začátek si dovolím položit ještě jednu otázku, pro některé až nemyslitelnou, a tedy: „Nač a k čemu vůbec nějaké zastupování, když Písmo svaté jasně říká, že jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi je Kristus?" (viz Tim 2, 5-6) To jsou otázky, se kterými se dost často setkávám, zvláště při rozhovorech o kněžství a Církvi s lidmi, kteří jsou „na okraji" Církve nebo úplně mimo ni. Někdy, když přicházím do nemocnice nebo věznice a říkám na sesterně/vrátnici: „Jsem katolický kněz a jdu za tím nebo oním posloužit svátostmi", setkávám se s velmi zvláštním pohledem. Víceméně by se to dalo slušně vyjádřit slovy: „No a co jako?!; Neotravuj!; My teď máme překlad nemocného, nebo zrovna máme dodávku zboží do věznice, tak se ti nebudeme věnovat, otravo jedna!; Flanďák přišel. Úplná zbytečnost!..." Samozřejmě ne vždy je tomu tak. Proto díky za každé dobré přijetí.

Začneme od druhé otázky, protože se docela často setkávám s názorem, že někdo je sice věřící, ale žádného kněze a žádnou Církev k ničemu nepotřebuje, že si sám povykládá s Bohem a když něco potřebuje, zajde si do kostela v době, kdy tam nikdo není. Výborně! Nic proti tomu. Ale to je teprve první krok.

Podívejme se, že Kristus nechodil po světě jako osamocený, potulný kazatel a zázračný léčitel, ale hned na začátku své veřejné činnosti, od křtu v Jordánu, k sobě povolal hromádku svých nejbližších učedníků – apoštolů a pak ještě dalších dvaasedmdesát, kteří byli prvotním společenstvím kolem Krista. Jim vysvětloval více, oni byli svědky Jeho působení a sem tam je posílal svým jménem, aby vyháněli zlé duchy, nebo připravili Večeřadlo. Už tady je vidět, že Kristův učedník funguje ve společenství, ve kterém má každý své místo a úkol. Apoštolové prožívají ve společenství první Eucharistii ve Večeřadle. Dva další učedníci prožívají o neděli vzkříšení druhou Mši svatou v dějinách světa – v Emauzech, kdy Kristus vysvětloval Písmo a poznali Jej po lámání chleba. Opět oni dva ve společenství a Kristus s nimi. Apoštolu Petrovi, Kristus řekl hned na začátku, že on je Petr (řec. *Petra* – skála) a na té skále postaví svou Církev (řec. *kyriakos* – Pánovo shromáždění). Později pouze apoštolům ve Večeřadle řekl: „Vezměte a jezte, toto je mé tělo"... „vezměte a pijte, to je kalich mé krve, to konejte (Vy!) na mou památku"... a pouze apoštolům shromážděným ve Večeřadle o neděli vzkříšení Ježíš řekl: „přijměte mého Ducha, komu hříchy odpustíte, jsou jim odpuštěny; pokud neodpustíte, odpuštěny nejsou". Pořád se jedná o společenství a všechno se děje ve společenství. Nic není poněkud „indi-vindi". K tomu ještě scéna u Genezaretského jezera, už po Zmrtvýchvstání: „Petře, miluješ mně? (...) Pas mé ovce..."

Nač a k čemu tedy nějaké zastupování? Odpověď je jednoduchá. Protože Kristus ustanovil Církev jako společenství lidí, kteří byli Bohem obdarováni a posláni, aby si navzájem sloužili právě těmi dary a pověřením, které jim Bůh v Církvi svěřil. Víra, jak ji chápe Písmo svaté v Novém zákoně, je osobním vztahem k Bohu prožívaným ve společenství bratří a sester, kteří jdou k Bohu stejnou nebo podobnou cestou a slouží sobě navzájem tím, k čemu je Bůh povolal a čím pověřil. Najdeme bezpočet textů v Novém zákoně,

které nám ukazují právě takový model prožívání svého vztahu k Bohu prostřednictvím Ježíše Krista v Duchu Svatém. Jedná se o společenství, ve kterém jsou „starší" – tedy biskupové a/nebo kněží (řec. *episkopos kai presbyteroi* – v dobách prvotní Církve byly ještě oba pojmy používány jako synonyma), pak jáhni (řec. *diakonos*), kteří mají svou nenahraditelnou úlohu v životě Církve, ale také ti, kdo nejsou neustanoveni do konkretních služeb svátostným znamením vkládání rukou, ale jsou obdařeni různými charismaty, kterými mají sloužit celému společenství – to jsou všichni laici v Církvi. Ve Skutcích apoštolských, a pak v každém Pavlově listě, najdeme slova o ustanovení starších vkládáním rukou, aby vedli církevní obec a předsedali bohoslužbám. Tohle je prvopočátek udělování svátosti svěcení – jak biskupského a/nebo presbyterského, tak i jáhenského.

Proč toto ustanovení? Odpověď je jednoduchá. Aby v každé církevní obci mohly být vysluhovány svátosti. Řečeno lidským jazykem, aby v každé církevní obci byl někdo, kdo může křtít, biřmovat, kdo z Boží moci promění chléb a víno v Kristovo Tělo a Krev, aby byl někdo, kdo má autoritativně, z Boží milosti pravomoc odpustit hříchy ve svátosti smíření a pomazání nemocných, kdo může vložit ruce na nástupce, aby pokračovali v jeho službě, kdo má pravomoc potvrdit platnost uzavřené manželské smlouvy a kdo v každé z těchto situací může interpretovat Boží Slovo tak, že se všichni posluchači mohou spolehnout, že interpretace, kterou slyší je skutečnou cestou k Bohu, je v jednotě s celou univerzální Církví. Prostředník – tedy jakýsi zástupce, nebo spíše služebník společenství?

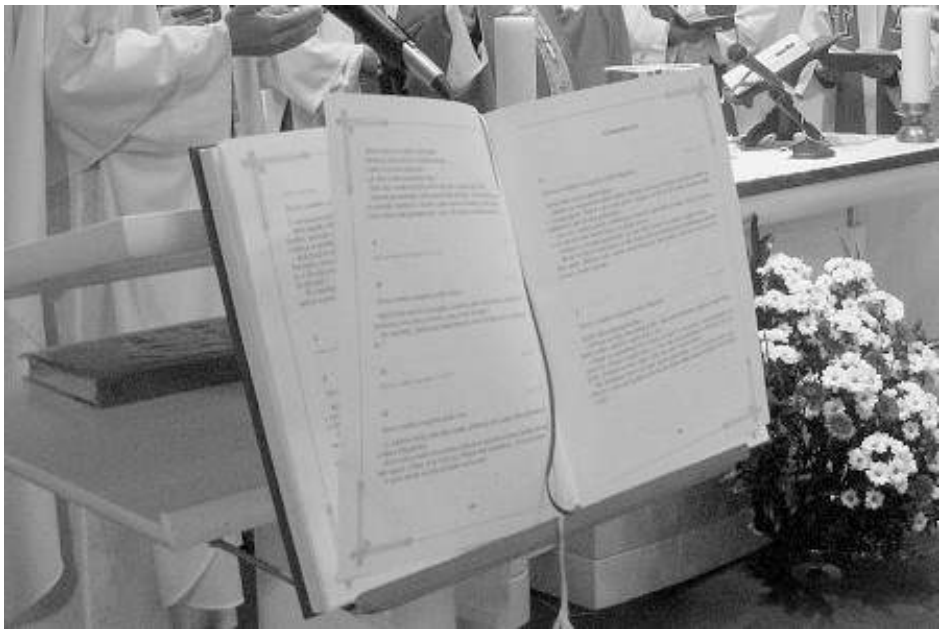
Dostáváme se nyní k první, titulní otázce: „Kdo koho zastupuje?" Církev je společenstvím lidí, ve kterém každý prožívá svůj vlastní osobní vztah k Bohu. Společenství Církve je tedy součtem těchto osobních vztahů prožívaných a posilovaných ve společnenství. Každý je v něm svým vlastním způsobem a každý v otevřenosti na druhého a připravenosti pomoci tomu druhému, dle obdarování a vybavení od Boha. Kněz nebo biskup pak v liturgii mluví k Bohu jménem celého shromáždění. Definování kněze se hodně změnilo během 2. vatikánského koncilu.

Ti z vás, kdo v rodném listu nacházíte dřívější datum, jistě pamatujete obraz kněze jako zástupce Boha před lidmi. Kněz – takový divný někdo, kdo se divně obléká a je trochu „ne z toho světa". Sám pamatuji, že když jsem šel do semináře, babičky a jejich kamarádky mi vykládaly o tom, že to je krásné a vznešené, že budu mluvit Božím jménem, že moje slovo to bude skoro jakoby promluvil Bůh… Prosím, nikdy nic takového žádnému bohoslovci neříkejte a nikdy z bohoslovců nedělejte skorokněze! Tímto jim jen ukřivdíte! Čas semináře mají na to, aby poznali, zda je Pán ke kněžství povolává nebo nikoli. Nejsou tedy vázáni žádným z kněžských závazků, ačkoli jsou formováni k tomu, aby je mohli naplnit.

Druhý vatikánský koncil připomíná kněžím, že jsou především zástupci lidu před Bohem, že v liturgii mluví k Bohu jménem celého shromáždění a že jsou součástí lidu. Můžeme tedy říct, že kněz v liturgii zastupuje celé shromáždění před Hospodinem, nikoliv, že dělá něco místo lidu. Mluví k Bohu jménem společenství svěřeného do jeho péče. Nejdříve v Denní modlitbě Církve, neboť kněz by se měl modlit za svoji farnost, a potom během Eucharistie. Dobře to je vidět, když slavíme Mši svatou v Moravské kapli nebo v kaplích v Ráji, Starém Městě nebo Darkově. Proč zrovna tyto lokality? Ano proto, že tam sloužíme „zády k lidu". Někomu se to může nelíbit, někomu to přijde divné. Zkuste si někdy všimnout. Když něco říkáme ke shromáždění v kostele, jsme otočení tváří k lidu,

a když něco říkáme k Bohu (tato slova vždy v rozpažení), jsme zády k lidu, protože to říkáme jménem těch, před kterými stojíme a se kterými jdeme stejným směrem. Odpovídá to tedy našemu místu a povolání v Církvi. Ano, Pane, to co Ti vykládám, mluvím za ty, kteří za mnou stojí. Jsem jejich mluvčí, proto stojím v popředí.

Ještě několik formálních informací týkajících se přijetí svátosti svěcení. Jeho prvním stupněm je jáhenství. Pokud někdo přijímá jáhenské svěcení na cestě ke kněžství, musí se zavázat k celibátu, mít minimálně 23 let a základní teologické vzdělání. Pokud se jedná o ženatého muže, minimální věk je 35 let, 10 let trvání manželství, nutný je souhlas manželky a dosažení bakalaureátu z teologie, eventuálně úspěšné ukončení 6 semestrů teologického studia. Svátost svěcení v jáhenském stupni se uděluje předáním Evangeliáře a vkládáním biskupových rukou. V případě kněžského svěcení je minimální věk 25 let života, nutný je závazek života v celibátu a ukončené magisterské teologické studium (kdyby to nešlo, tak minimálně 10 semestrů studia uzavřených úspěšnými zkouškami). Kněžské svěcení se uděluje pomazáním rukou, vkládáním biskupových rukou a předáním obětních darů. Požadavky pro biskupské svěcení jsou: věk minimálně 35 let a postgraduální studium teologie. Uděluje se pomazáním hlavy svěcence, vložením mu na hlavu Evangeliáře a vkládáním rukou biskupa světitele a ostatních biskupů - světitelů.

Obdobně jako křest a biřmování, i svátost svěcení je nesmazatelná a otiskuje v duši svěcence svůj charakter. Proto se nepřijímá opakovaně. Jednou vysvěcený člověk už navždy zůstává knězem. Samozřejmě, může se pak v životě stát cokoli, může se vyskytnout jakýkoli problém. Může se stát, že knězi, který způsobí nějaký větší problém, bude trvale nebo dočasně uložený zákaz vysluhování svátostí a jakéhokoli veřejného vystupování v Církvi a jako představitel Církve. Může se stát, že některý kněz může za trest dostat pouze zákaz veřejného vystupování, nebo zákaz vyučování jménem Církve, tedy zákaz kázání, publikace jakýchkoli duchovních textů, veřejného promlouvání a tomu podobného. Může se stát, že někdo z kněží dostane zákaz zpovídání a duchovního vedení. Jak jsem řekl, může se stát cokoli. Vkládáním biskupových rukou nikdo z duchovních nedostává dar neomylnosti (toto charisma má pouze papež, a to pouze v záležitostech věroučných a mravoučných, jen při slavnostním výkonu učitelského úřadu Církve), bezchybnosti a všeho možného poznání. Stát se může cokoli.

Nicméně proto, že hlavní a nejdůležitější úlohou Církve je péče o věčnou spásu člověka, má každý, kdo přijal biskupské nebo kněžské svěcení (nehledě na to, jaká je jeho církevně-pravní situace) tváří v tvář smrti pravomoc udělit rozhřešení tomu, kdo je v přímém ohrožení života. Holt jednou toto charisma dostal a spása člověka je nejvyšší hodnotou, takže v těchto situacích lidská ustanovení v Církvi padají.

Przemek

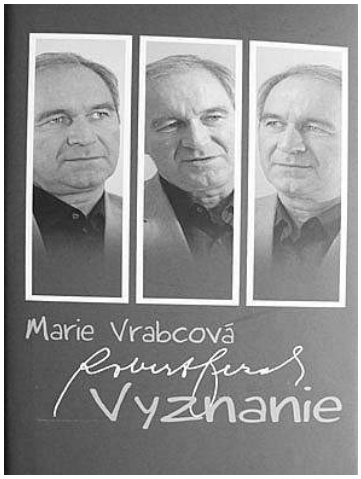
Knihovnická ochutnávka

Tentokrát bych Vám ráda představila tři knížky.

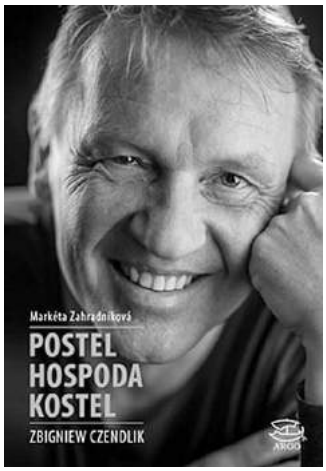
Václav Vacek *„Měl jsem štěstí na lidi“*

S Václavem Vackem jsem se setkala osobně, a tak jsem byla moc ráda, když jsem knížku „Měl jsem štěstí na lidi“ v naší farní knihovně objevila. Je mi sympatické co hlásá, že křesťanství nabízí cestu, jak se stát svobodným a dospělým člověkem. Mezi jeho pravidla patří být zodpovědný, mít úctu k druhému a jednat pravdivě a otevřeně. „Tato knížka sleduje jeho životní cestu od dětství v podhůří Orlických hor, postupné hledání životního povolání v nesnadných letech nesvobody a především jeho kněžské působení a objevování nových cest, jak přiblížit lidem krásu toho nejcennějšího – hlubokých mezilidských vztahů a dospělé svobody. Inspiraci přitom nachází v pozorném naslouchání lidským radostem i bolestem a v podobně citlivém čtení bible. Povzbuzuje mnohé lidi k důvěře, že Bůh i dnes s námi počítá, že chce spolu s námi pečovat o svět, abychom v něm mohli žít my i další generace.“ Po přečtení této knížky jsem opravdu nalezla odpovědi na některé své otázky, ale taky lze objevit nové cesty k Bohu.

biskup Robert Bezák *„Vyznanie“*

Další knížku nemusím dlouze představovat. Známe příběh nepochopitelně a nedůstojně odvolaného katolického biskupa Roberta Bezáka. Knížka „Vyznanie“ je rozhovor výjimečné novinářky Marie Vrabcové a výjimečného Roberta Bezáka o tom, co může člověka (v tomto případě biskupa) na jeho životní cestě zasáhnout. Tato knížka není jen příběhem Roberta Bezáka, ale je to dokument lidské důstojnosti. Učí hledat nové odpovědi na otázky: „Proč?“ Neboť každému z nás se může stát a stává se, že je najednou a nečekaně odvolaný ze své životní role… a tak je vlastně donucen taky začít od začátku.

Zbigniew Czendlik *„Postel hospoda kostel“*

Třetí knížka „Postel Hospoda Kostel“ je rozhovor Markéty Zahradníkové s polským knězem působícím v České republice Zbigniewem Czendlikem. Své dětství prožil v obci Dębowiec na polské straně těšínského Slezska. Je známý svým osobitým přístupem k víře, náboženství i křesťanským hodnotám. Lidé ho nazývají celebritou a někteří mu to i zazlívají. Tento pěkně a čtivě napsaný rozhovor mi tohoto kněze více přiblížil. Už ho nevnímám jako celebritu, ale jako obyčejného kněze, který má (stejně jako já) problém zapamatovat si názvy knížek a kdo co napsal, ale obsah knížky se mu vrývá do srdce…

Myslím, že tyto knížky se dají krásně propojit, protože stejně jako Zbigniew moc dobře víme, že v *posteli* se rodíme, ale i umíráme, v *kostele* se setkáváme a sbližujeme s Bohem a v *hospodě* navazujeme kontakty se sousedy i s přáteli. Ze svého pracovního či osobního poslání však můžeme být nečekaně *odvoláni* a pak nezbývá než doufat, že budeme *mít štěstí na dobré lidi*, kteří nám budou nablízku…
Přeji krásné čtení…

Anka

SLOVENSKÉ LANGOŠE

250 ml mléka

500 g hladké mouky

kelímek zakysané smetany

0,5 lžičky jedlé sody

42 g droždí

1 lžička cukru

sůl

rostlinný olej

česnek

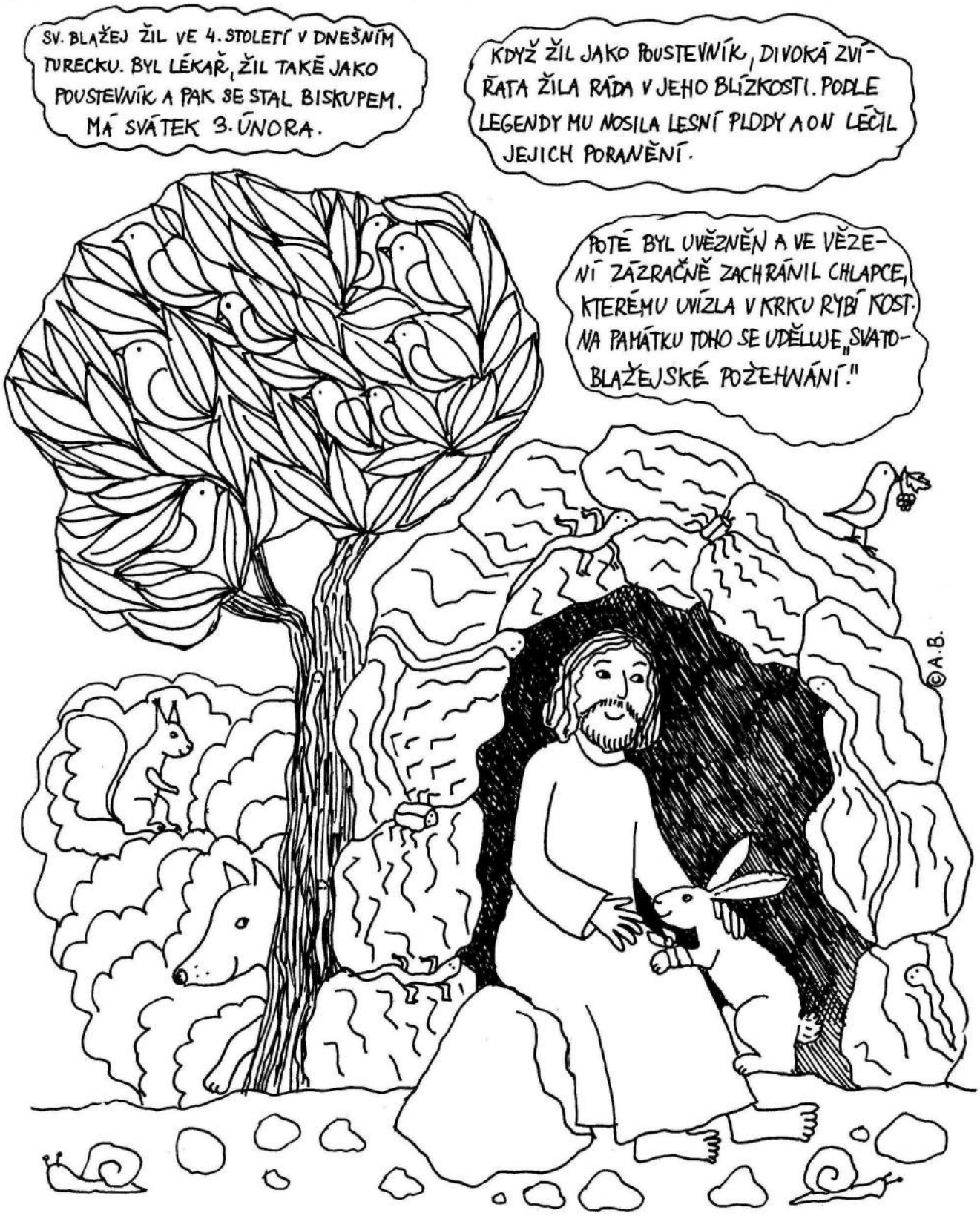
DOBROU CHUŤ PŘEJÍ NOVÁKOVI

Do misky dáme vlažné mléko, lžičku cukru, lžíci hladké mouky, rozdrobíme droždí, zamícháme a necháme asi 10 minut vykynout. V míse smícháme hladkou mouku, smetanu, špetku soli a sodu. Přidáme vykynutý kvásek, umícháme těsto, a aniž bychom nechali kynout, ihned tvoříme bochánky, které roztahujeme na požadovanou velikost - asi jako bramboráky a poté v pánvi na dostatečné vrstvě rozpáleného oleje smažíme po obou stranách.

V hrnečku rozmícháme trochu oleje se solí a prolisovaným česnekem a touto směsí upečené langoše potíráme. Usmažené langoše potřeme kečupem a posypeme strouhaným sýrem.

Kdo má rád sladké, může místo česneku, kečupu a sýra zvolit posypání mákem s cukrem nebo potřít marmeládou.

O SVATÉM BLAŽEJOVI

NAJDEŠ VŠECHNY PTÁČKY A ZVÍŘÁTKA KOLEM SV. BLAŽEJE? ZKUS JE NEJDŘÍVE VYBARVIT A PAK JE SPOČÍTEJ!

www.deti.vira.cz

02. února – Svátek Uvedení Páně do chrámu

Tento svátek připomíná událost, kdy Maria a Josef přinesli Ježíše 40 dní po jeho narození do chrámu, aby ho odevzdali Bohu. Na obrázku vidíte muže, který malého Ježíška drží v náručí. Jmenuje se Simeon. Tento člověk řekl o Ježíšovi, že je Světlem pro všechny národy. To mohl říci jen někdo, kdo měl prorockého ducha a viděl věci docela jinak, než jak je bylo možné lidsky vnímat. Celé vyprávění najdete v Bibli v Lukášově evangeliu, kapitola 2, verše 22-40 (Lk 2,22-40)

Tradice

Lidově se tento svátek nazývá hromnice. S tímto názvem souvisí i slovo hromničky, což jsou svíčky, které se tento den žehnají. Ty se dříve dávaly během bouřek zapálené do oken a měly spolu s modlitbou chránit před bouřkami. Svíce nám však také připomíná Ježíše tím, že "sebe sama stravuje, aby jiným dala světlo". Dříve v tento den končila doba vánoční, proto na některých místech můžeme ještě do hromnic vidět vystavený betlém.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH

ve farním kostele a v kostele sv. Marka

04.02.2019-10.03.2019

(stav ke dni: 31.01.2019)

po 04.02.	8:00	Pl	Za + Różę Sztemonową (1.roczn.+) i męża Władysława
	17:00	Cz	Za + Marii Szajterovou, jejího manžela Adolfa, syny Antonína, Aloise, Boleslava, jeho ženu Vilmu, rodiče z obou stran a za rodinu Szajterovou
út 05.02.	8:00	Cz	Děkovná za dar zdraví a za + z rodiny Kalina, Chlebowczyk a Feber
st 06.02.	8:00	Pl	W intencji Andrzeja, z okazji 40 urodzin, dziękując za dar życia i otrzymane łaski, a prosząc o Boże błogosławieństwo, zdrowie i dary Ducha Świętego na kolejne lata
	17:00	Cz	Za rodinu Palkovou, Toronskou, Sotákovou a Fusekovou
čt 07.02.	8:00	Cz	Za rodinu, s prosbou o Boží ochranu a požehnání, za napřátelé, s prosbou o jejich obrácení
	17:00	Pl	Za żołnierzy pochowanych w Velicích
pá 08.02.	8:00	Pl	Za + Henryka Burka, żonę i syna Władysława
	17:00	Cz	Za + Vladislavu a Bohumila Schwarzovy, rodiče z obou stran, s prosbou o požehnání pro žijící členy rodiny Schwarz
so 09.02.	8:00	Cz	Za + maminku Žofii a za duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
	17:00	Pl	Za naszą wspólnotę parafialną
ne 10.02.	6:30	Pl	Za + Jana i Julię Mirów, + syna Władysława, wnuka Mirosława, za + rodzinę Stoszków i Erwina Staniowskiego
	8:00	Cz	Za + rodiče Aloise a Žofii Janoschcovy, + sourozence Vlaďku, Rudolfa a Annu, s prosbou o Boží ochranu pro žijící rodinu Janoschcovou
	9:30	Pl	Za + Henryka i Hertę Biniów, za rodziców z obu stron, za żyjącą rodzinę Szebestów i Cechlów, powierzając ich do Opatrzności Bożej
	11:00	Cz	Za Libuši Bartošicovou (2.výr.+), s prosbou o dar zdraví a Boží požehnání pro žijící členy rodiny
	18:45	Cz	Za + Zuzanu a Bruna Michalíkovy, sestru Alinu Wierbovou, rodiče z obou stran, za žijící rodinu a duše v očistci
po 11.02.	8:00	Pl	O powołania kapłańskie i zakonne
	17:00	Cz	Za + rodiče z obou stran, sestry, švagry, za spásu jejich duší, s prosbou o přímluvu Panny Marie Fatimské
út 12.02.	8:00	Cz	Děkovná za přijaté milosti, s prosbou o další milosti pro Helenu Davidovou a žijící členy rodiny Davidové a Polákové
st 13.02.	8:00	Pl	Za + Antonię Sembolową, rodziców, siostrę i braci
	17:00	Cz	Za + Hildegardu Jurasovou a za všechny zemřelé z rodiny
čt 14.02.	8:00	Cz	Za + rodinu Kaňákovou, Bechovou, Kubátkovou, Monczkovou, za známé a za žijící členy rodiny
	17:00	Pl	Za + Genowefę Szyszkowiczową, za żyjącą rodzinę oraz za dusze w czyśćcu
pá 15.02.	8:00	Pl	Za + Gertrudę Nowakową i jej męża Rudolfa
	17:00	Cz	Prosba o uzdravení bratra
so 16.02.	8:00	Cz	Za + Jaroslava Dvořáka, za žijící a zemřelé členy rodiny Dvořákové a Kopecké
	17:00	Pl	Za naszę wspólnotę parafialną
ne 17.02.	6:30	Pl	Za + Elżbietę i Józefa Wawrzyczek
	8:00	Cz	Za + Štěpánku Uherkovou (30.výr.+), za jejího manžela Emericha a za žijící rodiny Syrkovou a Uherkovou, s prosbou o přímluvu Matky Boží
	9:30	Pl	Za + Brunona Pieczkę, rodziców z obu stron, za + i żyjących członków rodziny, prosząc o Boże błogosławieństwo
	11:00	Cz	Za + Felixe Szkutu, manželku a rodiče Szkutovy, s prosbou o Boží požehnání pro žijící rodinu a přímluvu Matky Boží
	18:45	Cz	Za + Marii Barcajovou a jejího manžela Jana
po 18.02.	8:00	Pl	Za + Marię Hamplową, + męża Alojzego, za wszystkich + z rodziny, prosząc o Boże błogosławieństwo dla żyjących członków rodziny
	17:00	Cz	Za ochranu lidského života od početí do přirozené smrti
út 19.02.	8:00	Cz	Za + Annu Trunečkovou (nedož. 97), s prosbou o šťastný porod dcery Vlaďky a zdraví pro celou rodinu
st 20.02.	8:00	Pl	Za + Viktora Kulę, żonę, syna i rodzinę Kulów, prosząc o Boże błogosławieństwo i wstawiennictwo Matki Bożej dla żyjącej rodziny
	17:00	Cz	Za + kmotry Slávka a Kamilu Chupáňovy
čt 21.02.	8:00	Cz	Děkovná za přijatá dobrodiní u příležitosti 60 let života, s prosbou o Boží požehnání do dalších let
	17:00	Pl	Za + Antonína Wrankę i + córkę Ludmilę
pá 22.02.	8:00	Pl	Za żyjących i + członków wspólnoty Żywego Różańca
	17:00	Cz	Za + rodiče Winterovy, dceru Evu, + rodinu Žváčkovou a Sedláčkovou, za duše v očistci a s prosbou o požehnání pro žijící rodinu
so 23.02.	8:00	Cz	
	17:00	Pl	Za Barbarę i Andrzeja Burzyńskich, brata Aleksandra, za + rodzinę Burzyńskich oraz za dusze w czyśćcu

ne 24.02.	6:30	Pl	Dziękczynna za 80 lat życia, z prośbą o Boże błogosławieństwo
	8:00	Cz	Za + a žijící rodinu Hankeovou
	9:30	Pl	Za + Tadeusza Michnik, rodziców Beatę i Brunona, za Juliannę i Konrada Rudol, Katarzynę Wolny, + pokrewieństwo i dusze w czyśćcu
	11:00	Cz	Za + Milana Vlasáka, + rodiče Hanzlovy a Vlasákovy, + z rodiny Tomicové a Polokové, s prosbou za žijící členy rodiny Vlasákové a Langové
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 25.02.	8:00	Pl	Za + Walerię Sikorową, męża, dusze w czyśćcu cierpiące, dusze opuszczone v
	17:00	Cz	
út 26.02.	8:00	Cz	
st 27.02.	8:00	Pl	
	17:00	Cz	Za zemřelé z naší farnosti pohřbené tento měsíc beze mše svaté
čt 28.02.	8:00	Cz	Za + Irenu Liberdovou (10.výr.+) a za žijící rodinu do ochrany Boží
	17:00	Pl	
pá 01.03.	7:00	Cz	Za + Józefa Tyrlika, rodiče a + z rodiny Pietraszek, Łukaszczyk, s prosbou o dar víry a zdraví pro žijící členy rodiny
	8:00	Pl	Za + Emanuela i Marię Gawłowskich oraz za rodziców z obydwu stron
	17:00	Cz	Děkovná za přijatá dobrodiní, s prosbou o Boží požehnání pro nás, pro celou farnost a za duše v očistci a za mír
so 02.03.	8:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	17:00	Pl	Za Katkę Machową, prosząc o zdrowie i opiekę Matki Bożej na kolejne lata oraz o błogosławieństwo Boże dla całej rodziny
ne 03.03.	6:30	Pl	Za + Annę i Vítězslava Pieczków, córkę Irenę z rodziną, syna Leopolda z rodziną oraz za + z rodziny Podstawków, Mencnerów i Wenglarzy
	8:00	Cz	Za + Annu a Vendelína Volfovy, + Anastazii a Josefa Pukowiecovy, rodiče z obou stran a za žijící členy rodiny, s prosbou o Boží požehnání
	9:30	Pl	Za Bruna Wierzgonia (10.roczn.+), jego siostrę Marię, braci Gerarda, Tadeáša oraz ich rodziców
	11:00	Cz	Za Arnošta Ponču, jeho rodiče a za žijící členy rodiny do ochrany Boží a Panny Marie
	18:45	Cz	Za + Boženu Pavlovou (5.výr.+), její rodiče a za žijící rodinu
po 04.03.	8:00	Pl	Za naszą wspólnotę parafialną
	17:00	Cz	Za kněžská a řeholní povolání
út 05.03.	8:00	Cz	
st 06.03.	7:00	Cz	
	8:00	Pl	Za + rodziców Zuków oraz za + syna Václava
	16:00	Pl	
	17:00	Cz	Za + Josefa a Jindřicha Wiecheć, za + Terezii Tobolovou, manžela Jindřicha a za celou žijící rodinu
čt 07.03.	8:00	Cz	Za rodinu, s prosbou o Boží ochranu a požehnání a za nepřátelé, s prosbou o jejich obrácení
	17:00	Pl	Za + Irenę i Bronisława Palów, rodziców z obu stron oraz za dusze w czyśćcu
pá 08.03.	8:00	Pl	Za + rodzinę Dzindziel, Kocur, + pokrewieństwo oraz dusze w czyśćcu cierpiące
	17:00	Cz	Děkovná za dar zdraví, života a víry u příležitosti životního jubilea 60 let Petra Sztefka, s prosbou o ochranu Matky Boží pro celou jeho rodinu
so 09.03.	8:00	Cz	Za + manžela, bratra, rodiče z obou stran a za žijící rodiny do ochrany Boží
	17:00	Pl	Za + Szczepankę Tyc, szwagierkę Bronisławę Kremer oraz + z rodziny Kremer
ne 10.03.	6:30	Pl	Za + Henryka Hanusa (niedoż. 100), + żonę Marię oraz + z rodziny Hanus i Musiolek
	8:00	Cz	Děkovná za život, rodinu, přátele, 6 vnoučat, s prosbou o zdraví a Boží požehnání a za + manžela a rodiče
	9:30	Pl	Za + rodzinę Hanzlową i Klusową oraz za żyjących członków rodziny, powierzając ich Opatrzności Bożej
	11:00	Cz	Za dar zdraví a Božího požehnání pro Františku Lajczykovou u příležitosti 80 let života a za dar zdraví a víry pro celou rodinu
	18:45	Cz	Za naše farní společenství

Omlouváme se za případné chyby ve jménech, úmyslech a časech mší svatých.

Naleznete-li takovou chybu, kontaktujte nás, prosím.

Zapsat úmysl na „volné mše“ je možné v úředních hodinách ve farní kanceláři!

(výjimka: úmysly v právě probíhajícím týdnu lze zapsat v sakristii)

Adorace, pobožnosti:

Každý čtvrtek– začíná bezprostředně po ranní mši svaté společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (CZ), ukončení vedené, v 16:30 společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (PL) a svátostným požehnáním.

1. pátek v měsíci – 01.03. - eucharistická pobožnost s modlitbou Litanií k Srdci Ježíšovu, zásvětnou modlitbou a svátostným požehnáním: bezprostředně po ranní mši svaté začínající v 8:00 PL; a v 16:45 hod. CZ. Od 15:00 hod. možnost tiché adorace Krista v Eucharistii. Po večerní mši svaté vedená adorace s modlitbou chval, proseb a díků.

Návštěvy nemocných:

pátek 08.02. dopoledne (zhruba od 9:00),
„únorová“ návštěva nemocných, P. Dawid

pátek 01.03. dopoledne (zhruba od 9:00)

Liturgický kalendář:

úterý 05.02. – **památka sv. Agáty, panny a mučednice**

středa 06.02. – **památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků**

pondělí 11.02. – **Panny Marie Lurdské**
8:00 PL, 17:00 CZ

pátek 22.02. – **svátek Stolce svatého apoštola Petra**
8:00 PL, 17:00 CZ

středa 06.03. – **Popeleční středa**
den přísného postu
7:00 CZ, 8:00 PL, 16:00 PL, 17:00 CZ

čtvrtek 07.03. – **Čtvrtek po Popeleční středě**

pátek 08.03. – **Pátek po Popeleční středě**

sobota 09.03. – **Sobota po Popeleční středě**

neděle 10.03. – **1. neděle postní**

Ostatní:

V pondělí **11. února** budeme prožívat **památku Panny Marie Lurdské**, tedy Světový den nemocných. Mše svaté budou v **8:00 (pl)** a **17:00** (cz). **Obě mše budou v hlavní lodi farního kostela**. Po každé mši bude **udělována svátost pomazání nemocných**.

Z důvodu jarních prázdnin bude **dětská mše svatá** v únoru až 3. středu měsíce, tedy **20. února v 17:00.** Po mši svaté bude pro děti připraven program v Katechetickém domě.

Ve středu **06. března** budeme prožívat **Popeleční středu**, níž vstoupíme do doby postní. Mše svaté s udílením popelce budou v **7:00 (cz), 8:00 (pl) a 16:00 (pl), 17:00 (cz)**. Všechny mše budou v hlavní lodi farního kostela. Pamatujme, že Popeleční středa je **dnem přísného půstu**, což znamená, že všichni starší 14 let mají povinnost zdržet se masitých pokrmů a pro osoby od 18 do 60 let je navíc povinný půst újmy (dovolené je pouze jedno jídlo do sytosti a dvě jídla lehká). Doporučujeme, aby rodiče své děti také vedli k zachování půstu, i když děti nejsou vázány postní povinností.

Kalendář dění ve farnosti v 1. pololetí 2019

pondělí 11.02. - pátek 15.02. – **Jarní prázdniny dětí**
v tomto týdnu nebude vyučování náboženství

středa 06.03. – **Popeleční středa**, začátek doby postní

po celou dobu postní – společná pobožnost **Křížové cesty**
v březnu čtvrtek a pátek po večerní mši svaté (vedou laici)
v dubnu čtvrtek a pátek před večerní mší svatou (vedou laici)
neděle v 15:00 (vedou kněží)

neděle 14.04. – **Květná neděle**
mše sv. v 8:00 a 9:30 začíná o 15 minut dříve (tedy v 7:45 a 9:15) u kostela sv. Marka
po požehnání ratolestí půjde průvod do farního kostela

čtvrtek 18.04. - neděle 21.04. – **Svatý týden**
letos bude **Vigilie Vzkříšení** v sobotu v noci

středa 24.04. - sobota 04.05. – **farní zájezd na Korfu** na pravoslavné Velikonoce
a **do Řecka** po stopách sv. Pavla

od května do října – v rámci projektu **Otevřené chrámy** bude pro turisty zpřístupněn farní kostel v Karviné-Fryštátě a farní kostel v Karviné-Dolech

sobota 11.05. – **pouť Matky Boží Fryštátské**

neděle 12.05. – **Den matek v PZKO Ráj**

sobota 18.05. - neděle 19.05. – **oslavy 50 let scholy**
v sobotu dopoledne bude slavnostní mše svatá
v neděli odpoledne bude koncert schol

pátek 24.05. – **Noc kostelů**

neděle 09.06. – **slavnost Seslání Ducha Svatého**
odpoledne bude **Farní den**

sobota 15.06. – svátost smíření pro prvokomunikanty a jejich rodiny

neděle 16.06. na mši sv. v 8:00 – **1. svaté přijímání**

čtvrtek 20.06. – **slavnost Těla a Krve Páně**
po večerní mši svaté bude eucharistický průvod přes náměstí ke kostelu sv. Marka

neděle 21.07. - sobota 27.07. – **farní tábor pro děti**
od 6 let do ukončené 7. třídy

neděle 21.07. - sobota 27.07. – **farní tábor pro mládež**
od ukončené 8. třídy do 17 let

sobota 10.08. - pátek 16.08. – **ministrantský tábor**

Pojeďte s námi na výlet

Zveme všechny na další sobotní výpravu:

16. únor 2019 – lyžování Pstruží „Skiareál Opálená“

Sejdeme se cca v 9 hodin na sjezdovce, lyžování individuálně, společně domluvíme oběd, kde bychom mohli společně pobýt

V případě velké nepřízně počasí nebo nedostatku sněhu náhradní program:
Aquapark Bohumín, odjezd 7:58 hodin - návrat 11:55 hodin Karviná žel.st.
(Vstup děti 135 Kč/ 3 hodiny, dospělí 215Kč/3 hodiny)

Termíny dalších výprav:
Rok 2019: 16. březen; 19. duben = Křížová cesta dle programu organizátorů ve farnosti; 18. květen; 8. Červen

Další info: Karel Houdek. mobil: 731 508 202, email: karel.houdek@centrum.cz

Prožili jsme

Vánoční zájezd putování po betlémech sobota 29.12.2018

V rámci vánočního zájezdu jsme tentokrát navštívili kostel sv. Jana Křtitele - MOKRÉ LAZCE, dále to byl kostel sv. Prokopa - OPAVA-KOMÁROV. Tady jsme se pomodlili jen před kostelem, protože pan kostelník nestihl dojít na domluvenou hodinu. Pak jsme pokračovali návštěvou kostela Nanebevzetí Panny Marie - BRUNTÁL. Zdejší krásný pohyblivý betlém v kapli sv. Kříže je hojně navštěvovaný. Ročně betlém zhlédne přes pět tisíc návštěvníků kostela. Betlém vyřezal místní řezbář Josef Nedomlel v letech 1956 - 1987. Další byl kostel sv. Kateřiny Alexandrijské - HORNÍ BENEŠOV. Zde nás přivítal a odsloužil mši sv. otec Remigiusz Wentland, který před 11 lety byl u nás rok v jáhenské službě. Pak jsme se šli společně nasytit do restaurace na náměstí. Poslední zastávkou byl kostel Neposkvrněného početí P. Marie - VELKÉ HERALTICE. Na všech navštívených místech jsme se společně klaněli Boží lásce, zazpívali koledy a zároveň také obdivovali krásu betlémů.

za UKŽ Eva Hellerová

My králové jdeme k vám, resp. nás šest králů jdeme k vám

Ano i letos. Nové koruny, „nové“ královské pláště, o jeden klučičí hlas více. Tentokrát jsme mezi lidi vyšli pětkrát, maximálně po dvou hodinách. A jednou jsme byli pozváni do školky.

Od listopadu, někdy i dříve, slýcháváme od dětí dvě otázky – Kdy už budou roráty a ty snídaně na faře? Kdy bude tříkrálová sbírka? Letos také přišla sousedka, kamarádka dětí, zda-li může jít opět s námi.

Je až neuvěřitelné, jak se děti na sbírku těší. I přesto, že chodíme v jedné ulici, kterou jsme pracovně nazvali „štěkací“. Lidé neotvírají, ze všech stran jde slyšet štěkot, dokonce z jednoho baráčku vypustili psa (za plotem), a pak v polovině najednou obrat a velké přijetí ze strany lidí; očekávání, kdy konečně dorazíme, balíčky pro děti nachystané a velká štědrost.

Mnohdy se mi nechce vyrazit a právě děti jsou impulsem a motorem zároveň. Nemohu napsat o Tříkrálové sbírce nic negativního a to se již desítky let aktivně účastním a setkala jsem se s rozličnými situacemi a reakcemi lidí. Chodila jsem ve městě – ve vysokých i nízkých panelácích, v Karviné 6, na vesnici a po baráčcích v Karviné 4, kde jsme zakotvili, nejen tím, že zde máme domeček, ale je naši sbírkovou oblastí.

Obrovským zážitkem byla pro mě letos školka, která si nás pozvala. Ohlasy byly pro mě velkým překvapením (něco málo se můžete dozvědět v karvinských médiích, ze kterých se mi ozvali s prosbou o zvěřejnění).

Jsme rádi za příležitost být spolu a tak nějak ukázat, že rodina je obrovská hodnota. Jsme vděční, že se můžeme zapojit a tím se i mnoho naučit – ve vztazích, v trpělivosti, v porozumění... Mluvit s dětmi o nepřijetí v nepříjemných situacích. Být otevřeni ke službě druhým. Dělit se o radost.

Žaneta

Fotoreportáž z Koledování 06.01.2019

Fotoreportáž ze XIV. Farního plesu 26.01.2019

